

RICHARD PECK (5 aprilie 1934, Illinois – 24 mai 2018, New York) a fost un scriitor american cunoscut pentru contribuția adusă literaturii pentru copii și adolescenți. A studiat la DePauw University și a fost profesor de literatură engleză.

De la liceeni, spunea el, a învățat să scrie. A renunțat la cariera de profesor în 1971, iar un an mai târziu e publicat primul său roman, *Don't Look and It Won't Hurt*. „Am ajuns scriitor tocmai pentru că nu am avut un profesor care să-mi spună «Scrie despre lucruri pe care le știi». Dacă m-aș fi limitat la ce știam, n-aș fi scris decât un haiku nepublicabil“. A trăit în New York și și-a petrecut timpul scriind și călătorind.

A primit Medalia Newbery în 2001 pentru cartea *Un an hai-hui*, Premiul Scott O'Dell pentru *The River Between Us*, Premiul Edgar Allan Poe pentru *Are You in the House Alone?*, iar *Departate de Chicago* s-a numărat printre candidatele la Medalia Newbery. A fost primul autor de cărți pentru copii care a primit Medalia National Humanities și a fost de două ori finalist la National Book Award.

RICHARD PECK

Departate de Chicago

Un roman din povestiri

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

răsuna de jocurile de zaruri. Eu mi-am petrecut lunga noapte sprijinit de geam.

Mi-am dat seama la un moment dat că ne apropiam de orașul bunicii. În ora dinaintea zorilor, tot locul dormea tun. Am încetinit în dreptul gării și acum ne apropiam de casa bunicii, ultima din oraș.

Era luminată ca un felinar din dovleac. Toate ferestrele casei străluceau, chiar și cele de la etaj, deși bunica stingea întotdeauna lumina când ieșea dintr-o cameră. Ne-am apropiat și am văzut-o pe bunica în persoană.

Stătea în ușă, cât e ea de mare – parcă și mai voinică, încadrată în lumina camerei din față. Bunica era acolo, așteptând în mijlocul nopții să treacă trenul. Nu avea de unde ști în ce vagon eram, dar ridicase mâna și o flutura – o flutura din toate puterile spre toate vagoanele, sperând s-o vad.

I-am făcut și eu cu mâna. I-am făcut cu mâna multă vreme după ce geamul vagonului s-a umplut de întuneric și s-a îndepărtat.

CUPRINS

Prolog

– 7 –

Ultima noapte pe pământ a lui Shotgun Cheatham

1929

– 9 –

Șoarecele din lapte

1930

– 23 –

Un val de nelegiuiri cu o singură autoare

1931

– 43 –

Ziua judecății

1932

– 65 –

Fantoma frânarului

1933

– 85 –

Lucruri cu aripi

1934

– 107 –

Vara centenarului

1935

– 129 –

Trenul cu soldați

1942

– 155 –

ULTIMA NOAPTE PE PĂMÂNT
A LUI SHOTGUN CHEATHAM

1929

Nu ne-ar fi trecut prin cap că trebuia să plecăm din Chicago ca să vedem un mort. Creșteam pe-atunci în zilele urâte ale lui Al Capone și Bugs Moran. Chiar în iarna dinainte se petrecuse masacrul de Sfântul Valentin de pe strada North Clark. Orașul avea o reputație atât de proastă, încât lumea cunoștea pistolul-mitrălieră Thompson mai degrabă sub numele de „mașina de scris din Chicago“.

Dar eu împlinisem nouă ani, iar sora mea Mary Alice șapte, și încă nu văzuserăm un cadavru. Bănuiam că cele mai multe dintre ele erau în locuri unde nu le mai puteam vedea, pe fundul lacului Michigan, cu cizme de beton.

Nu, a trebuit să batem tot drumul până la bunica Dowdel, înainte să vedem cu ochii noștri un om mort. Tata a spus că Mary Alice și cu mine ajunseserăm la vârsta când puteam călători singuri. A spus că era momentul să petrecem o săptămână cu bunica, pe care o ajungeau anii. N-o mai văzuserăm de când eram țănci. Ca niște adevărați oameni din Chicago, mama și tata nu aveau mașină. Iar bunica nu avea telefon.

— Se descotorosesc de noi și ne trimit pe capul ei, asta fac, a zis posomorâtă Mary Alice.

Bănuia că mama și cu tata intenționau să-și ia o săptămână de vacanță și să plece la pescuit în Wisconsin, în lipsa noastră.

Pe mine nu m-a deranjat să mă duc, pentru că mergeam cu trenul, cu „Pasărea Albastră“ a Căilor Ferate Wabash, care pleca în fiecare dimineață din gara Dearborn cu destinația St. Louis. Bunica locuia undeva la mijlocul drumului, într-unul dintre acele orașele pe care linia ferată le traversează prin mijloc. Lumea stătea pe verandă să se uite cum trece trenul.

Mary Alice spunea că nu putea să sufere locul acela. Întâi de toate, la bunica trebuia să te duci la closet afară. Closetul era chiar după căsuța de chirpici, o magazie dărăpănată plină de lucruri rămase acolo din vremea bunicului Dowdel. În căsuță trăia un motan bătrân cu dinții strâmbi, care imediat ce ieșeau din closet, se năpustea la tine. Mary Alice ura treaba asta.

Sora mea spunea că nu era nimic de făcut acolo și nimeni cu care să faci ceva, așa că se ținea scai de mine, cu toate că eram cu doi ani mai mare și băiat. În primele zile ne-am plimbat prin centru. Era doar o stradă scurtă cu clădiri din cărămidă: banca, agenția de asigurări, magazinul Moore și cafeneaua La Ulceaua cu Cafea, unde fusese înainte vechiul bar.

Eram în vremea prohibiției, adică vânzarea de băuturi era ilegală. Așa că oamenii își făceau acasă propria lor bere. Încă mai existau acoperișuri de tablă peste trotuar și balustrade de legat caii. Mulți fermieri veneau în oraș cu șaretele, cu toate că existau Forduri, iar banchele, L.J. Weidenbach, conducea un Hupmobile.

Nouă ni se părea un loc unde nu se întâmpla nimic. Dar asta era înainte să-l fi îngropat pe Shotgun Cheatham.

Omul ar fi putut trece neobservat până în mormânt, cu excepția numelui. Ziarul local nu voia să scrie necrologul cuiva numit Shotgun, dar nu știa nimeni să i se fi spus altfel. Asta a atras atenția unor ziare mai importante. Unul dintre ele a trimis un copoi să adulmece prin cafeneaua La Ulceaua cu Cafea vreo poveste în stare să stârnească interesul oamenilor, mai ales că era august, lună cu știri pe sponci.

La Ulceaua cu Cafea venea lumea să piardă vremea, să bată câmpii și să schimbe bârfe. Mary Alice și cu mine prezentam oarece interes când apăream acolo, pentru că eram rudele doamnei Dowdel, care nici vorbă să fi pus piciorul vreodată în acel loc. Ea spunea că-i place să țină ce-i al ei numai pentru ea, treabă grea într-un oraș ca acela.

Mary Alice și cu mine am dus acasă povestea că un ins suspect coborâse din tren în haine de oraș și cu canotieră. Sărea în ochi de la distanță și punea întrebări despre Shotgun Cheatham. Și scria ce auzea.

Bunica aflase deja din gură în gură că Shotgun nu mai era, deși nici vorbă să fi fost ea prima la care dădeau fuga oamenii cu vești proaspete. Nu era ceea ce s-ar numi „o femeie populară“. Bunicul Dowdel fusese mult mai bine văzut, dar el se dusese demult.

În ziua aceea fierbea roșii pe plita neagră de fier, iar în bucătărie era destul de cald cât să se aburească toate calendarele de pe perete. Avea mânecile suflecate pe brațele voinice. Când a auzit că orașul era gata să se umple de reporteri de ziar, și-a încleștat fălcile.

A zis imediat:

— Să vă spun eu ce urmărește reporterul ăla. Vrea să-și rădă de noi pentru că ne crede numai o adunătură

de țărani, niște mocofani de la țară fără nicio valoare. Așa om fi, dar ce treabă are el cu asta?

— Cine a fost totuși Shotgun Cheatham? a întreat Mary Alice.

— N-a fost decât un destrăbălat bătrân care a trăit sărac și a murit lefter, a zis bunica. Nu se apropia nimeni de el pentru că puțea ca un dihor. Locuia într-un coteț de găini pe care acum vor trebui să-l ardă.

Ca să schimbe subiectul, mi s-a adresat mie.

— Ia, amestecă tu în roșii și nu le lăsa să se lipească de fund. Stau de-atâta vreme în căldura asta, că sunt și eu pe jumătate fiartă.

Nu-mi plăcea treaba la bucătărie. Ieri făcuse magiun de mere și nu fusese prea rău. Îl fierseșe afară, pe foc deschis, și pusese bănuți în cazan ca să nu se lipească.

— La Ulceaua cu Cafea se zice că Shotgun a umblat cu băieții James.

— Care băieți James? a întreat bunica.

— Jesse James, am zis eu, și Frank.

— Nu l-ar fi vrut pe lângă ei, a zis ea. Și oricum băieții James erau din Missouri.

— I-au spus reporterului că Shotgun a omorât un om și a fost la închisoare.

— Mai mulți de pe-aici au făcut asta, a zis bunica, deși eu nu țin minte să fi plecat vreodată din oraș mai multă vreme. Cine spune toate lucrurile astea?

— O doamnă bătrână de tot, cocoșată și cu dinții din față ieșiți în afară, a zis Mary Alice.

— Și cu ochii cruciși? a zis bunica. Tre' să fie Effie Wilcox. Dacă acuma vi se pare urâtă, s-o fi văzut când era fată. Și te vorbea de rău să crăpi, nu alta. Are limba despicată la amândouă capetele.

Bunica se dusesese la ușa de plasă după o gură de aer.

— Ziceau că Shotgun avea pușca crestată în șase locuri, am insistat eu, forțându-mi norocul. Ziceau că fiecare crestatură era ori pentru o bancă pe care a jefuit-o, ori pentru un șerif omorât de el.

— Tot Effie zicea și asta? Să nu te-ncrezi niciodată într-o femeie urâtă. Are dușmănie pe lume, a zis bunica, care nu era nici ea portretul vreunei zâne, iar pe urmă a scos un oftat. Să vă spun eu cum și-a căpătat Shotgun numele. N-avea decât vreo zece ani și a vrut să se ducă să împuște prepelițe cu niște băieți mai mari. N-ar fi nimerit nici măcar un perete de hambar de pe dinăuntru și avea ulcior la un ochi. S-au dus pe o pășune unde nu exista picior de prepeliță, dar Shotgun murea de plăcere că era cu băieții mari. A apăsat o dată pe trăgaci și a omorât o vacă. A căzut secerată. Dacă o ochea intenționat, ajungea săraca să moară de bătrânețe. Băieții i-au luat pușcociul, că nu puteau ști pe cine mai nimerea în continuare. Așa și-a căpătat numele și s-a lipit de el ca hârtia de muște. Oricare fată din oraș trăgea mai bine decât el, chiar și eu.

Bunica a arătat spre ea cu degetul mare. Păstra în spatele cufărului de lemn un Winchester Model 21 cu două țevi cu calibru de 12, dar noi credeam că fusese pușca de mers la rațe a bunicului.

— Și nu eram nici eu chiar Annie Oakley, în afară de tras după veverițe.

Bunica încă stătea la ușă, netezindu-și șorțul. Pe urmă a continuat cu aceeași voce.

— S-ar părea că avem tovarășie. Ia roșiile alea de pe foc.

Era un străin pe verandă, iar când Mary Alice și cu mine ne-am înghesuit în spatele bunicii să ne uităm, era reporterul. Avea fața ascuțită și transpirația îi udase panglica pălăriei.

— Cu ce treabă pe-aici? a zis bunica prin plasa ușii, cam cât de prietenos putea ea.

— Doamnă, fac o anchetă despre răposatul Shotgun Cheatham.

S-a foit pe picioare, vrând să pună unul în ușă. Pe urmă s-a șters pe sub borul pălăriei cu o batistă de mătase. Inelul lui masonic avea pe el frânturi de diamante.

— Cine te-a trimis la mine?

— Merg din ușă în ușă, doamnă. Știți cât vă place vouă, doamnelor, să vorbiți. Ați vorbi până la Paștele Cailor, binecuvântate fie-vă inimile!

Mary Alice și cu mine am tresărit amândoi. Ne-am gândit că bunica s-ar putea să înșface o mătură și să-l alunge cu ea de pe verandă. Deja văzuserăm cum se descotorosea de vânzătorii ambulanți, chiar când nu erau impertinenți. Iar vagabonzii nu păreau nici măcar să-i treacă de stâlpul porții. Noi bănuiam că nu-i puteai intra în casă decât dacă te cunoștea. Spre surpriza noastră, însă, a deschis ușa de plasă și a ieșit pe verandă. Am urmat-o. La fel și Mary Alice, imediat ce s-a asigurat că motanul cel clonțos nu pândea prin preajmă, gata să se năpustească.

— Ești reporter la ziar? a zis bunica. În Peoria?

Hainele lui elegante îl făceau să arate așa, dar a părut surprins.

— Ce ți-au spus? a continuat ea.

— Aș zice că am dat de urma unei povești bune, a spus el. „Ultimul dintre bandiții pistolari de pe vremuri

sfârșește la cimitirul săracilor.“ Ceva de genul ăsta. Doamnă, mă întreb dacă nu m-ați putea ajuta să mai împănec cumva povestea.

— Ei bine, am ce-ți da de împănat, a zis bunica cu voce potrivită. Cine-a stat de vorbă cu tine?

— Cel mai mult o doamnă mai în vârstă...

— Urâtă ca păcatul și care zice că o cheamă Wilcox? a zis bunica. A stat la spitalul de nebuni până de curând, dar ca reporter, cred că ai mirosit-o.

Mary Alice mi-a tras un ghiont zdravăn, iar reporterele a făcut ochii mari.

— Ți-au spus cum și-a căpătat Shotgun numele?

— Părerile par să difere, doamnă.

— Na, așa-i gloria, trecătoare, a zis bunica. L-a primit în Războiul Civil.

Mâna reporterului a scormonit în buzunarul de la piept, de unde a apărut un carnețel.

— O, da, Shotgun a făcut războiul alături de voluntarii din Illinois. A fost la Bătălia de la Shiloh în primăvara lui 1862 și pe urmă alături de generalul Grant când s-a terminat Asediul de la Vicksburg. Acolo și-a primit numele. De fapt, Grant i l-a dat. Shotgun nu-și bătea capul cu armele de foc ale armatei oficiale. El împușca rebelii cu vechiul lui Remington, cel cu care obișnuia să omoare acasă prepelițe.

Mary Alice mă trăgea acum de poala cămășii. Știam prea bine cum mint copiii tot timpul, dar bunica nu era copil și tot înșira ditamai gogoșile. Sigur că reporterele fusese mințit din belșug la cafenea, dar minciunile bunicii erau mai interesante, istorice chiar. Îl făceau pe Shotgun să pară și mai grozav, iar pe Effie Wilcox să rămână de căruță.

— A fost întotdeauna un țintaș desăvârșit, a zis ea, desfășurându-se în continuare. S-a întors acasă din război cu atâtea medalii încât nu-i încăpeau pe piept.

— Și totuși, a murit fără niciun sfanț, a zis reporterul pe un ton gânditor.

— Ei, păi medaliile le-a vândut și le-a împărțit banii văduvelor și orfanilor de război.

Pe fața îngustă a reporterului s-a observat o schimbare. Shotgun se transformase dintr-un bandit înarmat ucigaș și nebun într-un țintaș de elită, erou de război. Ba chiar filantrop. Scria în carnet, dând paginile frenetic. I se părea că bunica îl ajutase să ajungă la esențial.

— Totul este consemnat undeva, a zis bunica. Ar trebui să cauți.

Reporterul era deja pregătit să se lanseze în altă poveste: „Erou din Războiul Civil convocat de generalul Grant pe marele front din Cer.“ Ceva de genul ăsta.

— Și nu s-a însurat niciodată?

— Niciodată, a zis bunica. Dar i-a frânt inima lui Effie Wilcox. Încă mai suferă, după cum vezi.

— Iar acum urmează să fie îngropat la săraci, fără să-l însoțească nimeni pe ultimul drum, a zis reporterul, probabil un crâmpei al stilului în care scria.

— Așa ți-au spus? a zis bunica. Te trag pe sfoară, băiete. Treci pe la Ulceaua cu Cafea și spune-le că ai aflat că Shotgun o să fie îngropat de familia mea cu toate onorurile. Își va petrece ultima lui noapte de pe pământ în camera mea din față, iar dumneata ești invitat.

Reporterul a coborât cu spatele scările verandei, clătinându-se sub atâta material nou.

— Vă sunt foarte recunoscător, doamnă, a zis el.

— Mă bucur să fiu de folos, a zis bunica.

Mary Alice îmi deșirase deja poala cămășii. Puținul pe care-l știam noi despre oamenii mari nu părea să i se potrivească și bunicii. Ea s-a întors spre noi.

— Acu' tre' să-mi schimb pantofii și să bat tot drumul până la joagăr pe căldura asta, a zis ea, de parcă nu se băgase singură în toată treaba.

Sus la joagăr au bătut în cuie un coșciug pentru Shotgun Cheatham, urmând să trimită factura la primărie, iar bunica le-a spus să-i aducă ei sicriul, cu Shotgun înăuntru.

Până la căderea nopții, un sicriu verde din brad stătea pe două capre de lemn în bovindoul camerei din față, iar prin curte se foiau oameni. Nu-l puteau vedea pe Shotgun de-acolo, din cauza capacului de la sicriu. În plus, un voal gros atârna de marginea capacului deschis peste partea din față a sicriului, învelindu-l. Cadavrul lui Shotgun nu era chiar proaspăt, atunci când fusese găsit. Bunica deschisese larg toate geamurile, dar în cameră rămăsese un miros specific. Eu nu-i aruncasem decât o privire, atunci când îl aduseseră în coșciug, și fusese de-ajuns. Doar două lucruri vă voi spune despre el. Nu avea dinți în gură și purta salopetă cu pieptar.

Lumii din curte încă tot nu-i venea să creadă că bunica își deschisese casa. Asta nu-l împiedica însă pe reporter, care vâna salonul, să vrea să-și „împăneze“ și mai mult povestea. Și n-a împiedicat-o nici pe doamna L.J. Weidenbach, soția bancherului, să vină cărându-și după ea și tatăl, un moșneag pe jumătate cât ea, îmbrăcat de sus până jos în uniforma unioniștilor din Războiul Civil.

— Am venit să vă prezentăm omagiile în acest moment trist, a zis doamna Weidenbach, când bunica i-a

lăsat să intre. Când i-am spus lui tati că Shotgun a fost decorat de generalul Grant și rănit de trei ori la Bull Run, și-a reamintit totul și a trebuit să venim.

Tati al ei cel bătrân purta caschetă militară și o decorație primită de la Armata Republicii, părea să nu aibă habar deloc unde se afla. Ea l-a condus la sicriu, unde au admirat florile. Bunica pusese o cană cu gladiole din grădina ei la fiecare capăt al cutiei de brad. În fiecare cană cu flori înfipsese și un steag american.

Au venit și au plecat și alți oameni dornici s-o îmbărbăteze pe bunica, dar în cele din urmă am rămas cu reporterul, care se instalase în fotoliul cel mai bun și continua să amușine după noutăți. Și pe urmă apăru în ușă nimeni alta decât doamna Effie Wilcox, cu pălărie.

— Doamnă Dowdel, am venit să vă stau alături peste noapte la ultimul priveghi al bravului nostru soldat.

În zilele acelea, oamenii obișnuiau să rămână alături de cadavru, în noaptea dinaintea înmormântării. Aș fi pariat bani buni că bunica nu avea s-o lase pe doamna Wilcox nici măcar să arunce o privire rapidă, darmite să rămână peste noapte. Dar, evident, bunica era pregătită să dea cel mai grozav spectacol numai ca să-l ducă de nas pe reporter. Oricât de puțin i-ar fi păsat de localnici, de străini îi păsa încă și mai puțin. I-a făcut semn doamnei Wilcox să vină înăuntru, iar ea a intrat, cu privirile peste tot. A ajuns la sicriu, s-a uitat la vâlul alb și inexpresiv, apoi a zis:

— Nu-i așa că pare viu?

Pe urmă s-a așezat pe fotoliul de lângă reporter. El a tresărit, pentru că aflase dintr-o sursă sigură că femeia tocmai ieșise dintr-un azil de nebuni.

— Cald, nu-i așa? i s-a adresat ea direct, dar uitându-se peste tot.

Mulțimea de-afară s-a împrăștiat în cele din urmă. Mary Alice și cu mine am rămas într-o margine a camerei, prea curioși ca să fim în altă parte.

— Dacă tot ai venit aici pentru multă vreme, i-a spus bunica reporterului, ce-ai zice de-o bere?

El a părut să se însuflețească, iar bunica l-a lăsat cu doamna Wilcox, ceea ce însemna o pedeapsă. S-a întors cu trei beri făcute în casă, reci, scoase atunci din beci. Făcea bere ca s-o bea ea, dar cele trei sticle erau destinate să-i ajungă reporterului peste noapte. Nu s-ar fi așteptat ca doamna Wilcox, dușmanca ei cea mai afuriosă, să bea alcool de față cu un bărbat.

În împrejurări normale, familia deapănă povești despre răposat, ca să treacă lungile ore ale nopții. Dar acestea nu erau împrejurări normale și oricum deja se povestise câte ceva despre Shotgun Cheatham.

Ardea o singură lampă, iar pe măsură ce se apropia miezul nopții, gladiolele se ofileau în căni. Eu eram băgat într-un colț și începusem să picotesc, iar Mary Alice dormea tun pe un covoraș. După a doua bere, reporterul se tolănise mai bine, iar prin minte îi dansau fără îndoială viziuni ale faptelor de vitejie făcute de Shotgun în timpul Războiului Civil. Se putea auzi ticăitul ceasului din bucătărie. Bunicii îi cădea bărbia, apoi o smucea iar în sus. Doamna Wilcox fredonase un imn bisericesc, *Cel ce Te-ai deschis mie*, dar se înmuiase după al doilea vers.

A urmat apoi cel mai mărunț sunet pe care îl poți auzi vreodată. Ceva între un foșnet și o șoaptă. M-a făcut să mă dezmeticesc și am văzut-o pe bunica aplecându-se

ușor în față și ridicând capul. Am clipit ca să fiu sigur că eram treaz, iar întreaga lume părea să asculte. Nicio frunză nu tremura afară.

Dar voalul care atârna deasupra sicriului deschis s-a mișcat. S-a foit.

În afară de Mary Alice, l-am văzut toți. Reporterul a țâșnit în picioare, iar doamna Wilcox a scos un mic sunet.

Apoi, nimic.

Pe urmă, voalul s-a vălurit de parcă trecuse o mână peste el de partea cealaltă, iar într-un loc s-a încrețit ca și cum îl înhățase cineva. Ca și cum o mână slăbită s-ar fi ridicat din adâncul sicriului într-o ultimă încercare disperată de a trăi înainte să fie acoperită de pământ.

Mi s-a făcut tot părul măciucă.

— Nu, a zis gătuit doamna Wilcox.

S-a tras în spate în scaun, iar pălăria i s-a dus spre față.

— Nu!

Reporterul strângea brațele fotoliului cu o forță disperată.

— Maică, măicuța mea...

Dar bunica a sărit cât ai clipi din scaunul ei.

— Hei, Shotgun! a mugit ea. Ți-ai trăit traiul, băiete. Nu mai primești altul!

A dat fuga afară din cameră mai iute decât aș fi crezut-o în stare. Reporterul era înlemnit, iar doamna Wilcox se stingea încet.

Mai iute decât ai zice pește, bunica s-a întors și avea deja ridicată la umăr, lângă breteaua șortului, pușca Winchester cu calibrul de 12 din spatele cufărului de lemn. A învărtit-o frenetic prin cameră, atingând în

treacăt pălăria doamnei Wilcox, și a țintit voalul care acoperea sicriul deschis. Pe urmă a apăsas pe trăgaci.

Am crezut că zgomotul o să dărâme casa pe noi. N-am auzit bine o săptămână.

— Odihnește-te în pace, bătrân... a tunat bunica, apoi a tras și glonțul de pe cealaltă țevă.

Reporterul a sărit din fotoliu și s-a învărtit în cerc ca un titirez. Sticlele de bere au zburat cât colo. Drumul direct spre ușa de la ieșire era fix în bătaia focului bunicii, iar el nu avea prezența de spirit să-și dea seama că ea trăsese deja gloanțele de pe amândouă țevile. S-a repezit pe una dintre ferestrele laterale, cu capul înainte, abandonându-și pălăria și carnețelul. N-a stat să piardă vremea ca să spună de ce se temea mai rău, de mortul viu sau de pușca bunicii. Doamna Wilcox era în picioare și urla:

— Mortul umblă, iar doamna Dowdel trage cu pușca în mine!

Pe urmă a tăcut și a șters-o pe ușa, pierzându-se în noapte.

După ce ușa de plasă s-a trântit în urma ei, s-a lăsat liniștea. Mary Alice nu se clintise. Prima împușcătură o trezise violent, dar se gândise în mod natural că bunica o omorâse pe ea, așa că nu și-a bătut capul să se miște. Susține că toată experiența aceea i-a adus coșmaruri ani în șir.

Un fum de praf de pușcă ars plutea în cameră, acoperind mirosul lui Shotgun Cheatham. Voalul alb era acum o cârpă neagră, iar bunica făcuse țandări capacul sicriului. Ar fi făcut țandări și cele trei ferestre ale bovindoului, numai că fuseseră deschise. Dar și așa, găurise rău tâmplăria și acoperise cu așchii de lemn tufele